

linger til kunstformål i dette land, og det vil man næppe heller få at se langt ud i fremtid.

For at knytte an til debatten under det forrige dagsordenspunkt vil jeg gerne sige, at jeg også er overbevist om, at det store flertal i befolkningen er indforstået med de bevillinger, der gives til kunsten. Hr. Nødgaard forsøgte krampagtig under den forrige debat at fremstille det, som om folket – han nævnte forskellige kategorier – var langt fra Folketingets flertal. Også i denne sammenhæng er jeg overbevist om, at hr. Nødgaard tager fejl.

Jeg mener, at det danske folk er sundt tænkende, tilpas eksperimentelt indstillet og forstår, at i et samfund, hvor vi gennem høje skatter og afgifter har nivelleret indtægtsniveauet – hvad der jo er meget sundt for de fleste områder – må de gamle mæcener, der understøttede kunstnere og kunsten i tidligere århundreder, erstattes af samfundets fælles kasse, for ellers går den kunstneriske udfoldelse og den kunstneriske eksperimenteren ganske i stå. Så jeg tror, at vi er på ganske sikker grund bortset fra, at vi jo er enige om, at vi ikke skal tage stilling herinde på basis af folkeafstemninger eller meningsmålinger.

Hvad vi ellers mener om det er jo udtrykt i det forslag til vedtagelse, som hr. Søren Hansen har fremsat på mange partiers vegne, herunder CD's. Jeg vil tillade mig at sige, og jeg har sagt det til hr. Søren Hansen personligt – jeg ved ikke, om han er den egentlige forfatter – at denne tekst med de fire punkter i en karaktergivning ikke ville få høje pointtal for det kunstneriske udtryk. Det er altså ikke sådan, at der her er tale om en høj klasse af sproganvendelse.

Bl.a. taler vedtagelsesteksten, ligesom ministeren for øvrigt gjorde, om armslængdeprincippet. Jeg har forgæves slået dette ord efter både i nudansk ordbog og i slangordbogen. Jeg skal ikke læse alt det op, der står i forbindelse med ordet arm, men der er ikke noget med armslængde. Derimod står det minsandten i retskrivningsordbogen. Der står armslængde, og det står som synonym med afstand.

Nu kan en afstand jo både være kort og lang, og så er det jo altså stadig væk ikke til at forstå, hvad armslængdeprincippet er for noget. Jeg forstår, at det er noget, der er ret nært ved mig, således at jeg altså kan forstå den kunst, der bliver købt for de penge, og det kræver jeg slet ikke. For det er sådan med ny kunst som med nye ideer, nye metoder og ny teknik, at den vil altid, i kraft af at den er ny, være vanskelig tilgænge-

lig for de fleste af os, indtil vi lærer at forstå den.

Men altså det udtryk! Her vil jeg nok sige, at dér taler jeg helt sikkert på et meget stort flertal af danskeres vegne. De aner ikke, hvad armslængdeprincippet egentlig betyder. Jeg har spurgt flere ordførere om det, og jeg har fået en ny forklaring fra hver ordfører, jeg har spurgt. Men jeg har selv skrevet under på det, så det er da i orden.

Og så står der, at det til stadighed skal sikres, at de relevante regler er udformet således, at der er en tilstrækkelig uafhængighed og fornyelse ved udpegning af de pågældende personer. Jamen det mener jeg vi har sikret. Det er altså en konstatering af en eksisterende situation.

Det er det samme med den sidste pind, hvor der står, at vi bl.a. over for Statens Kunstfond skal understrege ønskeligheden af, at de over for offentligheden redegør for deres kunstindkøb. Jamen det gør de jo. Som ministeren selv nævnte tidligere, så udstiller de jo hvert tredje år en stor mængde af deres indkøb, og desuden er der en årsberetning, hvor enhver kan læse sig til resten og så gå hen og kigge på det.

Men altså, det er nogle søde almindeligheder. Vi kan godt støtte dem. Det er en konstatering af, at status quo fortsat skal gælde. Det er ikke, fordi det ikke interesserer os. Det er ikke, fordi vi ikke følger med. Det interesserer os levende. Vi føler os meget ansvarlige og forpligtede over for de principper, der er indeholdt i vedtagelsesteksten, og vi glæder os til at stemme for den meget snart, for debatten er nok ved at tage sin slutning.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Det med det brede og det med alsidigheden og det om mangfoldigheden er indgået som en del af debatten, både under den forrige sag på dagsordenen og denne. Og sådan et forslag til vedtagelse, som vi har her, er jo lige præcis udtryk for det.

Jeg kan love hr. Arne Melchior, at den var smukkere, da den startede fra min hånd, end den blev, da vi var otte partier, der i mangfoldighedens og breddens og alsidighedens navn skulle aflevere hvert vores bidrag og putte dem ind i hver sin sætning. Jeg skal dog ikke klandre hr. Melchior, som jeg fik fat i ved syvtiden i morges, og det var måske på grund af tidspunktet, at hr. Arne Melchior ikke på det tids-